

Почнемо з того, що були не тільки походеньки, а і полазеньки, скелелазі і не тільки, а відбувалося все це зовсім не в Ямельниці

Але все по черзі.

Почалась історія на залізничному вокзалі в Чернівцях, де зустрілися Адам Березка, Андрій Урбан, Ігор Блауш і я – Юрій Смекалов. Зустрілися аби взяти участь в La Sportiva боулдерфест «Ямельниця – 2010». Мета у всіх була різна: хто збирався попити різного роду напої і позадивлятися на стрункі фігури скелелазок, хто полазити, дехто навіть щось пролізти. Як би там не було, в кишені квитки Чернівці-Стрий, ми пакуємося в вагон підвищеної комфортності. Сидячи, через відсутність місць, на рюкзаках починаємо підготовку до змагань. Отак за перекусуванням, запиванням і травінням доїхали до Стрия. По приїзді найбільше хвилювало питання – чи є на станції кавомат? Але воно так і повисло в повітрі, оскільки за хвилину ми завантажились в машину і за 120 грн. поїхали в омріяну Ямельницю. Старий Фольксваген швиденько летів по якісній міжнародній трасі, ми намагалися підтримати розмову з водієм. Після повороту в Синявій, розмовляти стало важче – дорога перетворилась на мішанину з горбів і колдобин. Деякий час намагався запам'ятовувати орієнтири, але після переїзду четвертого моста, із зазначених на картосхемі двох, кинув цю невдачну справу. Висадили нас біля якоїсь каплички, яка за твердженням водія, була центром Ямельниці. Перевівши подих, вдягнувши теплі речі поплентались шукати «інформаційну табличку Лісництва». Ямельниця квест розпочався.

Перший чоловік, якого ми зустріли, виявився не тамтешнім. Він стояв під вікном чужої хати і голився. В 4:50. Вислухавши, разом з порадами, частину його біографії пішли в напрямку церква – кладовище – якісь-там-кут – хата лісника. По дорозі пили каву, розпитували перехожих. Ще двоє людей, які нам зустрілись, теж були не місцеві. Розвиднювалось... Ставало холодніше. Калюжі позамерзали. Намотуючи круги по Ямельниці, весь час виходив на якісь кладовища. Вирішили перепочити, дочекатися світанку і передзвонити Василю Веретюшкіну.

Почувши де ми, Вася видав другу частину квесту – повернутися по дорозі назад кілометра на два, знайти міст, звернути з дороги, перейти річку і знайти табір.

Почавши виконувати це завдання ми зустріли людей яких той самий підступний таксист завіз в центр Ямельниці. Переконавши їх йти за нами, ми продовжили пошуки потрібної розвилки. Завдяки ВПС (Вася Позішен Систем), ми дісталися потрібного місця і почали напинати хати. Намети стояли, кавник кипів, сонечко пригрівало, а ми з нетерпінням очікували початку змагань.. Після нетривалого вступного слова підготовників і організаторів, громадськість поділилась на дві частини: перші пішли заробляти бали в старий перевірений сектор, а ми, нітрохи не хвилюючись, як урвати дорогоцінні очки, попрямували роздивлятися нові боулдери. Не знаю, як іншим, але мені сподобалось: декілька проблем 5B і 5C на розминку, і почалося лазіння шестірок. Деякі траси бралися технікою: «Ребро Єви» (вимагала балансу і рівноваги) і «Воїн» (допрацювання ногами здавалося б у непотрібному місці), або просто нахабством – «Neuro Hanter» (падіння вбік на зацеп за рахунок довжини рук), «К заходу від кордону» (стрибок на топ з розгону). Закінчувався перший день теплим відчаєм на однойменній трасі. На кінчиках пальців проступила кров, руки не тримали на величезних ручках, не допомагала навіть

мотивація, яка зазвичай діє безвідмовно – лазіння в дівочій компанії. Для першого дня було достатньо і ми відправились в табір.

Ввечері було купання в річці, приготування правильного салату «Цезар» (пошматовані на закуску страшними шматками шинка, сир і яйця, ніякого майонезу), декілька тостів, роздуми чи не залишитися на дискотеку. Переміг здоровий глузд.

Наступного ранку, як тільки сонечко пригріло каміння, ми відправилися добивати вчорашні не пройдені проблеми. Швиденько пробіг «Тёплое отчаяние» і пішов допомагати Адаму з «Ребром Єви». Пройшовши два рази ключ, і не змігши фінішнути, Адам, м'яко кажучи, вивів мене зі стану душевної рівноваги, тихенько бурмочучи під ніс, фрази з книжок Макаренка, я повів кампанію в старий сектор. Там ми спробували «Очевидное не вероятное». Проходження траси ускладнювалось відсутністю крашпаду і сванською страховкою від Андрія з Адамом. Трохи помріявши про «Самотнього скелелазу в пошуках потенціалу», через вищезгадані причини, пішли шукати щось безпечніше. Безпечнішою видалась проблема «На рівному місці», яку і довелося пролізти з першого разу – дуже не хотілось падати. Пролізши наостанок «Знак сонця», почали збиратися до дому.

План був простий: ідемо по дорозі, ловимо попутку, за годину в Стрию. Коли за годину бадьорого перебирання ногами і махання руками всім машинам, попутку не зловили, я запідозрив, що тут щось не так. Після того, як нас не підібрав рейсовий автобус, ми сказали все, що думаємо про місцевих: хто вони, звідки взялися і хто в них найближчі родичі. Машину таки знайшли, пройшовши ще одне село. Водію довелося мало не силоміць давати гроші і саджати його в машину. До траси Сколе-Стрий ми дісталися коли наш потяг відходив... Було темно і холодно, ми втомлені, зі стертими ногами стояли запресовані в маршрутку, ловлячи несхвальні погляди місцевих.

А потім було довге чекання, чудове знаходження мого службового посвідчення у чергового по вокзалу, обговорення можливостей лазіння по барельєфам вокзала, потяг до Чернівців і планування наступного виїзду, наприклад, в Кам'янець. Але це вже інша, хоч і не менш весела, історія.